

Sige ehmatus! täis largas Kaarel tagasi, otse Pardi-Veenu sülle, kes omas hädas Annist linni hakkas — nii kolimesid tölk kolmekesti pärnudale. Sellammal silmapilgul astus Liisa ema tupp. — „Noh, seda ma pian ütlema — see Karla on tööst käest ära,” ütles ta naerdes; wašt ürikese aja eest lükkas ta mind ümber, nüüd on ta foguni kahe kimpu sattunud!“

„Ma reisin homme!” hüüdis Kaarel üöna segaselt, kui oli ülestõusnud ja tüdrufitega lepingut teinud.

„Minu pärast,” ütles Rau-Ann, „aga näljakas reis see küll saaks olema, kui sa iga wersta takka mõne waštum tõukad ja komistad!

Aga Kaarel jäi kindlast oma ettevõtmise juure. — — —

Juba teisel päeval näeme maailma rändajat teel. Enne päewa töusu oli ju jalul. Et tähtjas päew oli, sündis ka mõne aja takka silmi peosta. Kuivatamine sündis särgi warrukaga — seda kuivatas kuue warrukas — läbi pejeb kätt ja warrukas kuivatab warrukast. Siis ta oli ennast teele seadnud — dige hea suur kimp oli t'al selga rõõta, taaskus tubli rahapung. Nii läks Kaarel teele, nii ta oli kolm wersta ärafäimud. Seal hakkas talle weras wald waštum tulema. Süt saadik ep olnud tema jalad veel mitte ulatanud.

Üöna hale meel tuli ta peale. Korraka hattas rahet sadama. See liheles enam t'al silmnäus, kui t'al meeles pärast oli. Eemal nähti üks fogu liikuvat — suurem kui üks tölla hobune. „Ega see ometi piaks üks karu olema,” mõtles teekäija natuke aralt. Seal joostis metsaline lähemale ja sai ikka — pisemaks. Mõemuga nägi nüüd Kaarel, et see muud ep olnud, kui üks wähemat töugu õuekeer. Süda läks tal fergemaks ja juba hattas ta lustilikult laulma, kui nagu fogematta käega tasku külge punitus — rahapunga enam olemasgi! Kuidas see tulnud? Suures hirmus joostis tagasi — pool wersta oli ta ähkides ja puhudes joostnud, seal leidis õnneks oma falli raha — ep olnud ju wähem, kui 130 rubla ja mõni kopit pealegi. Ehmatusest ja joostust üöna wääjind istus Kaarel tee ätere kivi peale maha.

„Kes teab, mis teised kodu teevid,” ümises ta isienees; „oleks ma parem ometi koju jäenud.” Seal kõlas, nagu tutav heal: „Karla!” — Ta wahtis ümber, ei inimese hingel kusagil. Sõigas was mõtted wahtis ta maad. Jäalle hüüdis teiselt poolt küljest üks teine heal: „Karla!” — „Mis tondi lugu see on,” pomises Kaarel, „kes hüüab mind?” Juba jäalle üks kolmas heal: „Karla!” — Kauge wärin käis meie julge maailma reisijal läbi keha. Aralt wahtis ta ümber